

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ.68/17

Λουξεμβούργο, 22 Ιουνίου 2017

Απόφαση στην υπόθεση C-49/16
Unibet International Ltd. κατά Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Hivatala

Η ουγγρική νομοθεσία σχετικά με την άδεια διοργάνωσης διαδικτυακών τυχρών παιγνίων δεν συνάδει προς την αρχή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών

Η εν λόγω νομοθεσία περιορίζει, πρώτον, κατά τρόπο εισάγοντα δυσμενή διάκριση και, δεύτερον, λόγω του αδιαφανούς χαρακτήρα της, τη δυνατότητα φορέων εγκατεστημένων σε άλλα κράτη μέλη να διοργανώνουν τέτοιου είδους παίγνια στην Ουγγαρία

Η Unibet International είναι εταιρία εδρεύουσα στη Μάλτα, της οποίας η δραστηριότητα συνίσταται ιδίως στη διοργάνωση διαδικτυακών τυχρών παιγνίων και η οποία έχει λάβει άδειες από τις εθνικές αρχές πλειόνων κρατών μελών προς τον σκοπό αυτόν.

Το 2014, οι ουγγρικές αρχές διαπίστωσαν ότι η εν λόγω εταιρία παρείχε σε διαδικτυακούς τόπους στην ουγγρική γλώσσα υπηρεσίες τυχρών παιγνίων, μολονότι δεν διέθετε την άδεια που απαιτείται στην Ουγγαρία για την άσκηση τέτοιου είδους δραστηριότητας. Έτσι, οι εν λόγω αρχές αφενός διέταξαν, στις 25 Ιουνίου 2014, την προσωρινή απαγόρευση πρόσβασης από την Ουγγαρία στους διαδικτυακούς τόπους της Unibet και, αφετέρου, επέβαλαν στην εν λόγω εταιρία, στις 29 Αυγούστου 2014, πρόστιμο.

Η Unibet άσκησε προσφυγή ενώπιον του Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (δικαστήριο διοικητικών και εργατικών διαφορών της Βουδαπέστης, Ουγγαρία) ζητώντας την ακύρωση των δύο ανωτέρω αποφάσεων για τον λόγο ότι η ουγγρική νομοθεσία στην οποία βασίζονταν ήταν αντίθετη προς την αρχή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών. Συναφώς, η Unibet εκτιμά ότι, καίτοι, κατά τη διάρκεια των επίμαχων περιόδων, οι φορείς που ήταν εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη μπορούσαν, θεωρητικώς, να λάβουν στην Ουγγαρία άδεια διοργάνωσης διαδικτυακών τυχρών παιγνίων (δεδομένου ότι η παροχή τέτοιων υπηρεσιών δεν εμπίπτει στο κρατικό μονοπώλιο), εκ των πραγμάτων οι φορείς αυτοί αδυνατούσαν να εξασφαλίσουν τέτοια άδεια.

Ειδικότερα, κατά τη Unibet, η Ουγγαρία ουδέποτε προκήρυξε, κατά τη διάρκεια των επίμαχων περιόδων, δημόσιο διαγωνισμό για τη σύναψη σύμβασης παραχώρησης η οποία θα καθιστούσε δυνατή την απόκτηση της απαιτούμενης άδειας. Ομοίως, η Unibet εκτιμά ότι η Ουγγαρία της στέρησε εκ των πραγμάτων την προβλεπόμενη στο ουγγρικό δίκαιο δυνατότητα να συνάψει τέτοια σύμβαση ως φορέας «εγνωσμένης αξιοπιστίας».

Στο πλαίσιο αυτό, το ουγγρικό δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να διευκρινίσει εάν η ουγγρική νομοθεσία συνάδει προς την αρχή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

Με τη σημερινή του απόφαση, το Δικαστήριο διαπιστώνει, καταρχάς, ότι η επίδικη νομοθεσία, η οποία απαγορεύει τη διοργάνωση τυχρών παιγνίων εάν δεν έχει προηγουμένως χορηγηθεί άδεια από τις διοικητικές αρχές **συνιστά περιορισμό της αρχής της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.**

Εν συνεχεία, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, κατά την εθνική νομοθεσία δυνάμει της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 25ης Ιουνίου 2014, οι «εγνωσμένης αξιοπιστίας» φορείς διοργάνωσης τυχρών παιγνίων έπρεπε να είχαν ασκήσει, για περίοδο τουλάχιστον δέκα ετών, δραστηριότητα διοργάνωσης τυχρών παιγνίων στην Ουγγαρία. Το Δικαστήριο όμως εκτιμά ότι τέτοια απαίτηση εισάγει **διαφορετική μεταχείριση**, διότι περιάγει σε δυσμενέστερη θέση τους φορείς διοργάνωσης τυχρών παιγνίων που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη σε σχέση με τους ημεδαπούς

φορείς, οι οποίοι δύνανται να πληρούν ευχερέστερα αυτήν την προϋπόθεση. Για τον λόγο αυτόν, το Δικαστήριο κρίνει ότι η επίδικη νομοθεσία **εισάγει δυσμενή διάκριση** και, κατά συνέπεια, **αντίκειται στην αρχή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών**.

Όσον αφορά την εθνική νομοθεσία δυνάμει της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 29ης Αυγούστου 2014, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η υποχρέωση των επιχειρήσεων που επιθυμούν να τους αναγνωριστεί η ιδιότητα του «εγνωσμένης αξιοπιστίας» φορέα εκμετάλλευσης τυχηρών παιγνίων να έχουν ασκήσει για τρία χρόνια σε κράτος μέλος δραστηριότητα διοργάνωσης τυχηρών παιγνίων δεν θεσπίζει πλεονέκτημα υπέρ των φορέων που είναι εγκατεστημένοι στο κράτος μέλος υποδοχής και θα μπορούσε, καταρχήν, να δικαιολογείται για λόγο γενικού συμφέροντος, όπως η προστασία των καταναλωτών ή η δημόσια τάξη.

Εντούτοις, η εν λόγω νομοθεσία **δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση περί διαφάνειας**, καθόσον **δεν προσδιορίζονται με επαρκή ακρίβεια** ούτε οι προϋποθέσεις της άσκησης των εξουσιών των εθνικών αρχών στο πλαίσιο των διαδικασιών συνάψεως συμβάσεων παραχώρησης με τους «εγνωσμένης αξιοπιστίας» φορείς εκμετάλλευσης τυχηρών παιγνίων, ούτε οι τεχνικές προδιαγραφές που οι φορείς πρέπει να πληρούν κατά την υποβολή της προσφοράς τους.

Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι **και αυτή η νομοθεσία προσκρούει στην αρχή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών**.

Τέλος, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι καμία κύρωση δεν δύναται να επιβληθεί δυνάμει κανόνων που κρίθηκαν αντίθετοι προς την εν λόγω αρχή.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της απόφασης είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582